29

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

I. KALNIȚKI

Sfîrșitul ORAȘULUI SUBTERAN

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

I. KALNIŢKI

ŞFÂRŞITUL

ORAŞULUI SUBTERAN

*** ***

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

28

A treia zi, în camera hotelului de mâna a treia, unde se instalase Johann, apăru un ofiţer american şi-i ceru să-şi strângă cât mai repede catrafusele. Jumătate de ora mai târziu, hitleristul de până mai adineauri şedea în barul unuia din cele mai elegante hoteluri, iar bătrânul marabu îl spunea:

– All right! Mister Mengs este de acord… Putem acţiona.

Alături de apartamentele în care locuiau oamenii statului major se afla o camera liberă, reţinută pentru domnul Jonathan Blackpig, cetăţean al republicii Monia, agentul administraţiei militare. Tocmai pe acest nume căpătase Johann Blaufisch un paşaport al Moniei cu fotografia lui. Astfel avu loc transformarea care constituia începutul unei ere noi în viaţa secăturii hitleriste.

Un lucru nu i-a plăcut la început lui Johann alias Johnny: de ce oare Charly i-a schimbat numele Blaufisch, adică Peştele albastru, în Blackpig, ceea ce înseamnă Porcul negru? Nu era el mulţumit nici de primul nume, dar decât Blackpig, e mai bine Blaufisch de o mie de ori. Johnny nu se sfia (desigur, într-o formă destul da politicoasă) să-l întrebe pe Charly:

– De ce, boss, aţi binevoit să-mi alegeţi un nume atât de ridicol?

Bătrânul marabu râse copios, apoi îi explică lui Johnny că în felul acosta monionii îşi păstrează rasa lor superioară nealterată prin amestec cu rasele inferioare, ai căror reprezentanţi sunt câteodată primiţi temporar printre ei.

– Înţelegi!? Vremurile de azi sunt atât de nesigure… Trecerea indivizilor dintr-o cetăţenie în alta este colosal de frecventă. Peste câţiva ani, dumneata Johnny ai putea să te dai drept un monian neaoş. Tocmai acest lucru

căutăm noi să-l evitam… Suntem gata să vă venim în ajutor, să vă ajutam sa treceţi hopul, mai cu seama dacă interesele noastre coincid, dar ca să amestecăm sângele nostru cu al vostru – asta, cu părere de râu, nu-l dorim şi nu-l admitem…

Johnny oftă. Acum câţiva ani era reprezentantul unei rase superioare… Dar de! Ce să-i faci! Se schimbă vremurile, se schimbă ordinea lucrurilor, valorile, se schimbă şi rasele superioare. Şi la urma urmei, tot e mai bine să fii un porc viu decât un peşte spânzurat.

Charly l-a numit pe fostul Johann, astăzi Johnny, director administrativ al "Societăţii de explorări îndepărtate", special înfiinţată pentru luarea în stăpânire a Oraşului Subteran. Cum ar putea administraţia decapitată a acestei frânturi din "cel de al treilea Reich" ă se opună presiunii lui Hustings et Co., societate susţinută de însuşi Mengs-senior? Administraţia Oraşului Subteran ar fi părăsit de mult această insulă dacă nu s-ar fi temut să apară în faţa oamenilor. Naziştii consumau ultimele rezerve şi menţineau cu greu un simulacru de disciplină între soldaţii pazei. Pe zi ce trecea, resturile armatei lui Hitler se descompuneau tot mai mult. Comandantului Oscar Kreitz i se părea câteodată că nu există nicio deosebire între paznici şi întemniţaţi, şi că toţi laolaltă sunt gata să-i nimicească pe comandanţi. Prizonierilor li se mai putea ascunde că fasciştii au fost nimiciţi, paznicilor însă nu. Tot mai des se auzeau voci revoltate, mulţi cereau să fie înlocuiţi şi trimişi înapoi în patrie…

În aceste condiţii, sosirea în Oraşul Subteran a lui Johnny – cu împuterniciri depline, cu provizii şi paza personală – putea fi socotită de administraţia de acolo drept o adevărată minune. Totul revenea la normal, această crenguţă din copacul doborât al celui de-al treilea Reich prindea viaţă, altoită pe tulpina unui „imperiu” şi mai puternic decât cel hitlerist…

Comandantul Oraşului Subteran, gauleiterul Oscar Kreitz, nu-l recunoscu la început în domnul Jonathan Blackpig pe fostul lui coleg care înainte aducea transporturile de sclavi. Bărbatul tolănit în fotoliu se arăta a fi un monian pur sânge, amator de havane groase şi de băuturi tari, un om de afaceri care ştia să trăiască lăsându-i şi pe alţii să trăiască...

Căzură repede de acord asupra măsurilor ce vor trebui luate pentru înlocuirea treptată a garnizoanei nemţeşti prin paznici angajaţi. Pe Herr Kreitz nu-l tulbură deloc această hotărâre a noilor stăpâni, deşi în consecinţă foştii paznici nemţi urmau să treacă în rândul muncitorilor prizonieri ori să piară. El înţelese că numai astfel va putea fi păstrată taina Oraşului Subteran, mai cu seamă după ce primi asigurarea că administraţia nemţească va rămâne la posturi. Desigur însă că, pentru orice eventualitate, vor trebui să-şi schimbe şi ei numele. Astfel, de pildă, Herr Oscar Kreitz devenea mister Connolly, monian de origine celtă.

Problemele aprovizionării şi legăturilor, a compensaţiei pentru muncă şi altele nu provocară niciun fel de discuţii: stăpânii cei noi se arătară chiar mai darnici decât cei dinainte. Într-o singură zi, afacerea se perfectă printr-un contract secret şi Johnny plecă cu avionul spre Monia ca să-i raporteze bossului succesul obţinut. Bătrînul marabu era mai mult decât mulţumit de noul său director. El îi transmise lui Johnny salutări din partea mai multor personalităţi ale bursei moniene, şi mai cu seamă din partea lui Mengs-senior. Johnny era tare mândru. E adevărat că atunci când Johnny a făcut o aluzie că ar fi incîntat să-şi prezinte personal omagiile sale lui mister Mengs, bătrânul marabu s-a prefăcut ca n-aude. Acest lucru însă nu-i strică lui Johnny buna dispoziţie... Pe Charly îl amuză îndeosebi păţania lui Johnny cu prizonierii revoltaţi. Johnny Norocosul ştiu să zugrăvească atât de viu scena când, în toiul rebeliunii,

apăru ca din infern pe masa de metal, cu braţele încrucişate pe piept, încât Charly râse cu poftă. Şi cum la dezarmat pe rebeli cu făgăduieli mincinoase, lansând în momentul hotărâtor prin ambrazuri chestionarele! Dacă n-ar fi avut grija să pregătească dinainte artileria de hârtie, nu ştie dacă ar mai fi putut să-i stăpânească pe deţinuţi.

Mengs-senior îi porunci, bineînţeles tot prin bătrânul marabu, să păstreze taina şi de-acum înainte ca ochii din cap. Se întocmi un statut special: "Statutul pentru paza Oraşului Subteran" şi fiecare iniţiat trebui să semneze o hârtie prin care declara că răspunde de păstrarea secretului. Răspunderea era desigur destul de grea, deşi în afară de nenorociţii înmormântaţi de vii în insula necunoscută din Arctica îndepărtată, numai cinci oameni în toată lumea cunoşteau taina Oraşului Subteran. Şi toţi cinci erau oameni siguri, demni de toată încrederea.

Astăzi Johnny ducea spre Oraşul Subteran un nou schimb de paznici. Nu i-a fost uşor să-i aleagă şi să-i convingă pe aceşti "boys" care n-aveau alte calităţi decât o totală lipsa de prejudecăţi. Teoretic, recrutarea lor costa scump; dar numai teoretic. Prin contract, "Societetea de explorări îndepărtate" se obliga să le plătească la expirarea contractului, lor sau moştenitorilor, o sumă fabuloasă. Dar e puţin probabil ca vreunul din el să fi dat cuiva de ştire că pleacă. Şi dacă e aşa, atunci recompensa făgăduită prin contract n-o să aibă cine s-o încaseze, căci nici unul dintre ei nu va pleca vreodată din Oraşul Subteran. Soarta lor era pecetluită. După scurgerea termenului stabilit prin contract, paznicii vor trece, ca soldaţii nemţi, la muncă sau va trebui să moară…

Telefonul îl deranja din nou pe Johnny, cufundat în gândurile sale:

– Also… Ptiu! Alo, da! Dumneata eşti Mick? Ce-i? Din Oraşul Subteran? Bine, dă-mi legătura… Vă ascult,

Oraşul Subteran. Da, eu. Ah, mister Connolly! Vă salut, dragul meu companion! Ce?! Revoltă? Ce revoltă?… Cum se poate revoltă în Oraşul Subteran? Cred că ai încurcat ceva, dragul meu, Connelly. Da, e păcat… Sunt forţe de muncă. Dar ce să-i faci, dacă nu se poate altfel, trage câteva gloanţe. Nu exagera însă. Nu uita că acum nu e uşor să găseşti lucrători noi… Pe scurt, caută să pui capăt panicei. Asta în primul rând. În al doilea rând, mâine sunt acolo. Am de terminat numai o afacere urgentă şi vin imediat… Da, viu cu avionul. Eşti mulţumit? Nu-i nimic, ţin-te bine… Good bye!

Zum Teufe! Aşa e întotdeauna. Când e omul mai bine dispus, trebuie să se întâmple ceva să-l indispună! Deşteptul de Herr Kreitz, lua-l-ar dracu să-l ia de papă-lapte! Mare bucurie!… Auzi! Revoltă în Oraşul Subteran… Cine mai îndrăzneşte să se revolte după încercarea de atunci? I-am strâns pe robii ăia în chingi, să se sature de revoltă! Dar o să vadă ei ce-am să le fac acum! Nici să respire no să mai îndrăznească!

Telefonul sună din nou. Johnny ridică fără chef receptorul:

– Ce este? Camera de detecţie?… Ce s-a mai întâmplat? Mă deranjaţi pentru fleacuri… Un co-orp? Ce fel de corp? Ce face?! La douăzeci şi trei de mii de metri înălţime? Aiurezi! Ce viteză? Ce?! Ai înnebunit ori îţi baţi joc de mine! Nu vorbi prostii. Nu exista o asemenea viteza… Da, da, nu există. Bine, bine, termină cu prostiile astea!

Hotărât, prost mai e aranjată lumea asta! Nu poţi să răsufli un pic… Şi ce obosit se simte Johnny! Ce-ar fi să dea totul dracului, să-şi vândă partea lui, cu sclavi, cu paznici, cu tainele subterane şi submarine, cu toate perspectivele şi cu domnul Connolly cu tot… Vorba înţeleptului marabu: arta de a pleca la timp este mai de preţ decât arta de a sosi la timp. „Bursa moniană se interesează în mod serios de aceasta întreprindere; ar

trebui să-mi vând acţiunile cu profit şi să mă retrag undeva, să trăiesc în linişte...”

...Pe dracu, linişte! Ce spui? Vine „Dniepr”? Chiar vine? Trebuie să-l întâmpinăm. Astea-s milioane care străbat gheţurile. Numai să nu ne scape: cu primul proiectil dăm jos cabina de radio, apoi minele... Completarea forţelor de muncă în Oraşul Subteran înseamnă completarea contului lui Johnny la bancă.

Îl chemă la telefon pe radiotelegrafist. Unde-i melcul ăla? Înaintează? Tare încet înaintează! Doar ei îl socotesc cel mai puternic spărgător de gheaţă... şi gheaţa e slabă. Zoreşte-l şi tu puţin! Zi-i că ne înecam, că sunt copii mici la bord care pier. Spune că s-a sinucis căpitanul. Ruşilor le place să sară în ajutor. În special pentru copii, sunt gata să treacă prin foc şi prin apa. Zoreşte-i! Sunt în întârziere... Da, Mick, nu uita să reduci tensiunea. Vezi, cel mult cincizeci de kilometri. N-avem nevoie de martori ai radiofleurtului nostru cu „Dniepr”...

– Am înţeles, mister Jonathan. Acum să vezi ce potop o să izbucnească pe "Dniepr"... Vor inunda vaporul cu lacrimile lor... Vai, ce nenorocire... în receptor gâlgâi un râs dement.

Mick se grăbi să transmită radiograma cu descrierea nenorocirii care se abătuse, chipurile, asupra lui „Mafusail”. Din radiogramă reieşea că „Mafusail” e aproape scufundat, că echipajul şi pasagerii – printre care vreo douăzeci de copii goi, uzi şi bolnavi – au coborât pe un sloi de gheaţă subţire şi nesigur, că trei femei au înnebunit şi că secundul s-a sinucis şi el, ca şi căpitanul. Dacă nu primesc ajutor, până deseară nu mai rămâne niciun om în viaţă!

La acest apel deznădăjduit, Mick primi numaidecât răspunsul:

„Nu vă pierdeţi curajul. Ţineţi-vă bine! Căutaţi să treceţi pe un bloc de gheaţă mai gros. De rest, n-aveţi grijă. Până într-o oră sperăm să vă salvăm. Căpitanul

vasului «Dniepr», Lunatov”,

Când Mick îi comunică la telefon răspunsul primit, Johnny pufni în râs:

– Mă da' proşti mai sunt! Şi-au semnat cu mâna lor ausvaisul de intrare în Oraşul Subteran.

Dar Mick mai era încă la telefon:

– Alo, Johnny, stai puţin. Am mai prins o radiogramă… Da, tot în ruseşte… E ceva curios… Ţi-o trimit acum.

Curând după asta, musul îi aduse lui Johnny în cabină radiograma interceptată de Mick, care suna astfel: „Salut eroilor lui «Dniepr» din partea echipajului primului «Svietoliot»”…

Johnny învăţase limba rusa într-o şcoala specială. Dar radiograma asta n-o înţelegea. Ce fel de „Svietoliot”! Şi de ce tocmai acum l-a venit aşa, tam-nesam, să-L salute pe „Dniepr”? N-o fi oare acel „corp” care a trecut cu o viteză fantastică la o înălţime de douăzeci şi trei de kilometri? Dar cum au putut de la înălţimea aceea, cu o asemenea viteză, să-l recunoască pe „Dniepr”?

Câteva minute mai târziu, după ce-şi reveni puţin în fire, Johnny îl sună pe cdpitan

– Alo! Bob! Dă te rog ordin să se pregătească „Ciclonul”… Imediat după efectuarea operaţiei am să plec înainte spre insulă. Îi iau cu mine pe băieţi.. Da, pe toţi douăzeci.

Apoi Johnny urcă pe puntea de comandă. În acel moment sufla o briză caldă, plăcută… în lumina puternica a zilei, gheata strălucea de-ţi lua ochii. Numai la est se zărea o pată neagră de fum. Era „Dniepr”, care venea în ajutor.

– Ascultă Rob, îi spuse Johnny căpitanului. Când ruşii se vor apropia, să ne învăluim cu fum, ca să creadă că avem un incendiu pe bord, şi n-o să observe nimic. Altfel te pomeneşti că ghicesc despre ce-i vorba… Al înţeles, nu-i aşa?

Rob clipi semnificativ din ochi, şi amândoi pufniră în

râs.

DIN NOU „MAFUSAIL”

La o înălţime de patru mii cinci sute de metri, întoarse maşina în poziţia orizontală, strânse elicea şi puse în funcţiune motorul cu reacţie. Luând înălţime, "Svietoliotul" zbură spre nord-vest. Pasagerii nu simţiseră nici schimbarea poziţiei maşinii şi nici creşterea rapidă a vitezei.

După ce cuplă aparatele de conducere automate, Solnţev se întoarse în cabină.

– Suntem la o înălţime de douăzeci şi trei de mii de metri, anunţă el aşezându-se în fotoliu.

– Douăzeci şi trei…? se miră Râbnikov. Parcă… parcă nu-mi vine a crede...

Uitându-se pe geam însă, el văzu un cer de culoare violet închis. Ici-colo sclipea câte o stea verzuie. Jos, departe, norii păreau un ocean argintiu îngheţat instantaneu în timpul unei furtuni.

– Izolarea e bună, constată Râbnikov. Şi ce tăcere…

– Tăcerea-i explicabilă, răspunse Irinin. Doar înaintăm mai repede decât sunetul. Zgomotul „Svietoliotului” rămâne în urmă. Şi în general, de unde să existe zgomot la o asemenea înălţime? Aici aerul este foarte rarefiat.

– Măi Levuşka, măi. Mie parcă tot nu-mi vine a credo. „Sviatoliotul” tău… arătă Râbnikov în jur, parcă-l un vis! …

– Da, răspunse Solnţev. Graţie electronitului noi am economisit peste zece tone din greutatea de zbor. Nu există în lume o maşină cu o greutate de zbor mai mică decât a "Svietoliotului" nostru.

– Niciun cusur nu poţi să-i găseşti, dădu din cap Râbnikov şi se îndreptă spre aparatul de radio.

Harry rămăsese indiferent faţă de peisaj. Tolănit în fotoliu, el adormi dus. Într-o boxă mică, Nadea pregătea

dejunul.

– O adevărată excursie în stratosferă, glumi profesorul Irinin, Chiar dacă socotim după ora Moscovei, e cam devreme pentru dejun. În zona prin care trecem, însă, e ora opt dimineaţa… a zilei de ieri.

– Deodată, Râbnikov fluieră prelung, şi aplecându-şi corpul masiv înainte, îi întinse lui Solnţev nota înregistrată.

– Un caz obişnuit: cineva trimite un „S.O.S.” Ai notat coordonatele, Ustin Petrovici?

Râbnikov însemnă pe harta punctul de unde pornise semnalul de primejdie şi adăugă:

– Vasul se numeşte „Mafusail”.

– Cum! „Mafusail”? I

Harry sări în sus – parcă-i luase cineva somnul cu mâna.

Toţi se uitau în tăcere unul la altul.

– Hany, parcă de pe vasul asta ai fugit, nu-i aşa? întrebă Irinin.

– Da, sigur, confirmă Harry. Nu cred să existe doi "Mafusaili" pe aceeaşi linie.

– O să vedem îndată, spuse Solnţev.

El stinse becul. Pe ecranul din perete se contură un dreptunghi luminos, pe care se vedea un mare câmp de gheaţa, tăiat pe alocuri de ochiuri înguste de apă.

– Ce-i asta? întreba Ribnikov.

– Porţiunea oceanului deasupra căruia zburam, răspunse Solnţev.

– Dar între noi şi ocean exista câteva straturi de nori.

– Pentru undele ultrascurte cu care funcţionează instalaţia noastră, acumulările de nori nu constituie o piedică.

Râbnikov ciuli urechile şi mişcă din mustaţă:

– Pârâitoarea mea recepţionează din nou ceva…

El asculta atent piuitul unui aparat Morse şi începu să descifreze semnalele: „Nu vă pierdeţi curajul. Ţineţi-vă

bine! Căutaţi să treceţi pe un bloc de gheaţă mai gros. De rest n-aveţi grijă. Până într-o oră sperăm sa va salvăm. Căpitanul vasului «Dniepr» Lunatov”… Asta-i bună! şi „Dniepr” al meu e pe-aici.

– „Dniepr”?! se bucură Harry. Oh, în acest caz. Lev Leonidovici, să le trimitem tovarăşilor un salut…

Solnţev dădu din cap în semn de aprobare, iar Râbnikov transmise în grabă telegrama de salut interceptată de Mick.

Deodată pe ecran, printre gheţuri sfărâmate, cei din cabină zăriră un vas minuscul, parcă desenat.

– Iată-l şi pe „Mafusail”, zise Solnţev. Îl recunoşti, Harry?

Solnţev întoarse o manivelă şi imaginea se mări. Acum se distingeau bine coverta, construcţiile de pe covertă şi chiar marinarii care se plimbau bine dispuşi de-a lungul vasului, cu mâinile în buzunare…

– Nu înţeleg nimic, mormăi Irinin. Ce-i cu avaria?

– O să vedem îndată.

Solnţev dispăru în cabina de comandă. Călătorii se simţiră deodată strânşi parcă în nişte cercuri de oţel şi proiectaţi spre dreapta…

Solnţev strigă din cabina de comandă:

– Sunteţi cu toţii teferi, tovarăşi? Vă rog să nu vă speriaţi: „Svietoliotul” a făcut un viraj prea brusc. Vreau să văd ce se petrece pe "Marfusail".

Pierzând treptat din viteză, "Svietoliot" luă poziţie verticală şi începu să coboare vertiginos, prăbuşindu-se printre norii deşi şi lăptoşi. Înainte de a ieşi din nori, se opri şi rămase suspendat în aer, menţinut de elice. Toţi se înarmară cu binocluri şi începură să privească, prin luminişurile dintre nori, pustiul de gheaţă.

"Mafusail" era tocmai sub ei. Văzură nişte oameni care se deplasau dinspre vas cu sănii în diferite direcţii. La o oarecare depărtare de vas, oamenii de pe "Mafusail" spărgeau gheaţa şi lăsau în apă nişte lăzi.

– Dar nu-i vorba de nicio avarie aici, exclamă supărat Râbnikov. Nu înţeleg… ce fac acolo? Nu cumva dinamitează gheaţa?… Atunci de ce urlă, "S.O.S."?…

Solnţev bătu cu pumnul în masă.

– Totul e clar! strânse ei din dinţi. Ticăloşii minează împrejurimile vasului… Aşa făceau şi hitleriştii pe front… Se prefăceau că sunt grav răniţi, şi când le venea cineva în ajutor trăgeau… Nemernicii! Aţi înţeles, prieteni, ce-i pregătesc ei lui, "Dniepr"?…

E. P.

Raş era foarte necăjit de dispariţia lui Harry Gould. Din cei zece deţinuţi luaţi în ziua aceea, numai nouă s-au întors. Şi niciunul dintre ei nu ştia unde a dispărut negrul. Numai francezul Morot îi şopti:

– Cred că s-a înecat… Dar nu ştiu sigur. Parcă poţi să vezi ceva!

Raş simţi multă vreme lipsa prietenului dispărut. Să fi izbutit oare să fugă? Dar cum să afli dacă acest lucru e adevărat? Şi unde ar fi putut să fugă dintr-o insula pierduta în oceanul îngheţat? Pretutindeni îl pândea moartea.

Deţinuţii munceau ca şi în trecut, nimic nu se schimbase, şi apariţia roşcovanului în dormitorul lor fusese cu timpul uitată. Ca şi înainte, prizonierii nu vedeau pe nimeni. Orice pas de-al lor era urmărit de ochi nevăzuţi şi de ţevile pistoalelor automate.

„Armele” pregătite cu ajutorul lui Harry – pietre ascuţite sau cu tăişuri ca de topor, ghioage şi bucăţi de fier – le păstrau ca şi în trecut în mină, sub o grămadă de steril. Într-o zi, controlând dacă mai există comoara lor, Raş găsi între ele o bucăţică de hârtie. Profitând de un moment prielnic, citi hârtia scrisa pe englezeşte:

„Am fost vânduţi unei organizaţii internaţionale de bandiţi. Niciun guvern din lume, cel puţin în mod oficial,

nu cunoaşte existenţa Oraşului Subteran. Sunt desperat… Vreau să iau legătura cu voi. Distrugeţi imediat scrisoarea. E. P.”.

Scrisoarea îl tulbură pe Raş. Cine o fi acest misterios E.P.? Îşi bătu mult timp capul să ghicească cine ar fi putut să serie biletul. În nici un caz nu putea să fie vreunul dintre deţinuţi. Atunci îşi aminti de un norvegian, profesorul Paulsen, care dispăruse mai de mult dintre ei. Da, aşa îl chema: Eric… Înseamnă că profesorul e în viaţă, că lucrează undeva în apropiere şi se bucură chiar de o oarecare libertate. Cu ce ar putea să ne ajute?

Pregătirile pentru revoltă deveneau tot mai dificile. Oamenii slăbeau văzând cu ochii. Pe Raş îl neliniştea indiferenţa lor faţă de soarta ce-i aştepta. Rusul n-avea însă de ales: tocmai cu aceşti oameni trebuia să organizeze revolta şi să învingă.

În aceeaşi zi, în timpul prânzului, când prizonierii respirând din greu se aşezară în jurul mesei lungi de fier să mănânce, rusul încercă să-i scoală din starea de apatie. Ca din nebăgare de seamă, făcu să-i cadă castronul pe podea. Mâncarea fierbinte se vărsă pe picioarele vecinului, care trase o înjurătură fără răutate. Ceilalţi nici nu dădură atenţie celor petrecute. Aplecându-se sub masă ca să-şi ridice castronul, rusul îl împinse uşor pe vecin şi-i şopti:

– În curând vom fi liberi…

Vecinul continua să-şi soarbă supa în tăcere.

– Oare nu mai vrei să fii liber? întrebă încet Raş.

Nici de data asta vecinul nu răspunse nimic. Nici măcar să-ţi dai seama dacă a auzit întrebarea nu puteai.

Dar nu toţi erau demoralizaţi ca acest nenorocit. În dimineaţa zilei următoare, când prizonierii mergeau în şir prin coridorul îngust spre mină, rusul, prefăcându-se că a alunecat, şopti peste umăr:

– Luptă şi victorie!

În urma lui abia se auzi în şoapta răspunsul lui Morot:

– Victorie şi libertate 1

Polonezul Iankovski rosti destul de tare: "A sosit timpul!", iar Blaind răspunse cu privirea: "Suntem gata".

Cum să începi însă dacă niciunul din prizonieri nu ştie cum sunt aşezate posturile de pază în nenumăratele galerii şi treceri întortocheate ale Oraşului Subteran? Nu ştia nimeni unde se află administraţia, nici unde sunt magaziile cu provizii şi arme. Înainte de a întreprinde răsculaţii ceva, din toate colţurile ar porni focuri de arme...

În primul rând ar trebui să procure planul Oraşului Subteran, ca să ştie încotro să-şi îndrepte lovitura principală. N-ar putea oare Paulsen să-l ajute? Dar cum să iei legătura cu el? N-ai nici un petic de hârtie, nici măcar un capăt de creion... Doar să zgârii câteva cuvinte pe o bucată de rocă... Da, şi s-o pună în ascunzişul unde a găsit scrisoarea... Dar va mai trece oare profesorul pe acolo? În orice caz, să încerce!

Spre sfârşitul zilei, profitând de un moment prielnic, Raş zgârie pe o bucată de rocă mare cât un ou de găină următoarele cuvinte:

"Am vrea planul Oraşului Subteran".

Rupând o fâşie din căptuşeala hainei lui zdrenţuite, rusul înfăşură scrisoarea de piatră şi o ascunse sub grămada de steril.

A doua zi dimineaţa Raş găsi bucata de rocă în acelaşi loc, dar fără cârpă şi cu textul şters. Nimic nu-i putea da vreo indicaţie în. ce mâini căzuse "scrisoarea". Totuşi era linişte: nimănui nu i se porunci să rămână în abataj. Înseamnă că trebuia să aştepte.

Ziua de muncă era spre sfârşite. O zi obişnuită, plină de bubuituri şi un zgomot înnebunitor, în care tot ţi se năzârea că auzi un glas de om strigând slobod. Dar totul era o părere. În răpăitul asurzitor al perforatoarelor, rusul desprinse însa ceva cunoscut. Iată-l pe Morot, care apăsa cu pieptul pe burghiu şi-l scoate imediat din rocă. Punct.

Încă o dată ceva mai lung – o liniuţă, şi aşa mai departe. „Ce mai aştepţi? E momentul sa începem” – spun perforatoarele… În acest zgomot clocotitor, nici unul dintre paznici n-ar fi putut distinge frazele rostite de prizonieri pe aceasta cale.

Raş se apropie de unul din prizonieri, îi luă perforatorul din mână şi, în timp ce găurea roca, izbuti sa transmită:

– Aşteptaţi. Fiţi pregătiţi!

Nimeni nu se opri din lucru, nicio mână nu tremura. Oamenii învăţaseră să-şi ascundă sentimentele… Deodată cineva strigă: „Apă!” Prizonierii ridicară capul şi văzură că din tavanul minei picură apă. Curând apa începu să se prelingă pe pereţi, apoi să gâlgâie ameninţător. Se auziră ţipete: Ne inundăm! Ne înecăm! Prizonierii începură să se urce pe grămezile de minereu, să se caţere pe ieşiturile pereţilor…

Deodată megafonul începu să urle:

– Toată lumea la locuri! Dacă nu executaţi ordinul, folosim gazele. Numărul patru mii trei sute şaizeci şi nouă, ia-ţi sculele.

Fără să se grăbească, Raş porni spre panoul de scule şi îşi luă cutia.

– Patru mii trei sute şaizeci şi nouă porneşte spre galeria centrală, îi ordonă glasul de la megafon. Prima cotitură la stânga. Îndreaptă-te spre ascensor!

Rusul mergea printr-o galerie joasă, slab luminat de becuri rare. Şi cu toate că în jurul lui totul era absolut pustiu, Raş simţea că din toate părţile era încontinuu supravegheat… Coti spre stângă, mai merse vreo două sute de metri şi zări în faţa lui puţul întunecos al minei. Raş păşi pe platforma ascensorului. Unde-l vor duce oare? În sus ori în jos? Platforma se clătina şi începu să urce. Numărase până la patru sute când ascensorul se opri. „înseamnă că am urcat vreo sută, o sută douăzeci de metri” – făcu socoteală rusul.

Porni înainte ascultând indicaţiile megafonului. Şi acest

orizont era luminat de becuri rare. Raş ajunse la staţia de pompare. Unsprezece pompe pompau neobosit apa din orizonturile inferioare, iar cea de-a douăsprezecea era scoasă din funcţiune: pe ea era prins un steguleţ galben – semnul avariei.

În perete, la înălţimea unul stat de om, Raş văzu o nişă. Pusa cutia jos, scoase cheia şi începu să demonteze pompa. Totul era în ordine; numai în cilindrul din dreapta slăbiseră segmenţii pistonului şi de aceea pompa nu mai funcţiona.

În timp ce o monta la loc, Raş se uită cu atenţie în jur. Deodată se auzi un scârţâit, şi în nişă se deschise o ferestruică. În cadrul ei apăru o faţă palidă. O mână albă, subţire, îi făcu semn.

Apropiindu-se, îl recunoscu pe Paulsen şi-l auzi şoptind:

– Putem vorbi… Aici nu există radio-urechi…

Rusul se lipi de ferestruică:

– Ne puteţi ajuta?

Faţa lui Paulsen se strâmba într-un surâs chinuit.

– Lucrez în laborator. Nu-mi trec multe sub mână. Dar planul minei l-am desenat. Cu degetele tremurânde, profesorul îi întinse lui Raş o foaie de hârtie împăturită. Bag-o repede în sân!

– Asculta, n-ai putea să aranjezi să se stingă lumina mâine dimineaţa măcar pentru câteva minute?… În timpul lucrului…

Paulsen tăcu, gândindu-se, apoi spuse:

– Bine. Nu ştiam cum să încep. Am stricat pompa ca să te pot vedea… Am să aranjez un scurt circuit…

Rusul voia să-l întrebe cam pe la ce oră se va întâmpla acest lucru, dar deodată deasupra lor zbârnâi o sonerie. Faţa lui Paulsen se schimonosi, speriată. El dispăru, şi ferestruica se închise.

URSULEŢUL TRECE PE „SVIETOLIOT”

Din timpul Războiului de Apărare a Patriei, Pavel Iguatievici Protenko a rămas cu un obicei; înainte de a face ceva, aruncă întâi privirea spre zări. Şi iată că astăzi, pe când îi ducea ofiţerului de cart să guste mâncarea, Pavel Ignatievici se uită în sus şi văzu deodală că din nori, direct spre „Dniepr”, vine în picaj un avion ciudat, fără aripi. Bucătarul strigă tulburat:

– Atenţie, avion!…

Toţi cei care se aflau pe covertă urmăriră uluiţi neobişnuitul aparat care cobora vertiginos spre ei, şi, după ce de pe pasarelă marinarul de veghe dădu de veste că maşina de zbor e sovietică, priviră mai departe cu mult interes. Nimeni însă nu s-ar fi aşteptat la cele ce urmară. Deodată maşina se opri şi rămase suspendată în aer la vreo trei metri de vasul lor, exact deasupra semiteugei apoi scoase din pântecele ei trei picioare lungi, cu care se instală solid pe covertă. Se deschise o uşă, scara se desfăşură, şi pe ea coborâră, unui după altul, cinci inşi. Toţi erau îmbrăcaţi în combinezoane de blană, cu căciuli şi cizme.

Pe Râbnikov şi pe Gould îi recunoscură imediat. Marinarii se strânseră în jurul celor cinci. Din toate părţile, li se întindeau zeci de mâini, se auzeau urări de bun venit…

– Ce-aţi rămas aici, prieteni? exclamă căpitanul Lunatov, care sosise atras de gălăgie, şi-l îmbrăţişă pe Solnţev. Să trăieşti, dragul meu! Iată unde ne-a fost dat să ne revedem… Dar ce-mi văd ochii! Îi strânse mâna lui Harry, apoi îl zări şi pe Râbnikov. Ei vezi, Ustin Pettovici! Zbori prin lumea întreagă şi când colo tot pe vasul tău nimereşti. Ei se îmbrăţişară cu dragoste.

Solnţev îi făcu cunoştinţă lui Lunatov cu Nadea şi cu profesorul Irinin, apoi coborâră cu toţii în salonul ofiţerilor.

După ce se închise uşa, Solnţev se adresă căpitanului

– Aţi pornit în ajutorul lui „Mafusail”, nu-i aşa? Ei, aflaţi

că n-au nevoie de ajutor! Acest vas, cu nume biblic, este un pirat. Ar trebui să-l prindem asupra faptului, dar nu ne îngăduie timpul… Avem o altă sarcină…

– Cea mai infectă piraterie, adăugă furios Râbnikov, uitându-se cu ochii lui rotunzi, înneguraţi de supărare, la cei de faţă. Acum îmi explic eu dispariţia "Anne-Mariei" din Marsilia şi chiar a "Amiralului Nelson" din Portsmouth. În ultimul timp, au dispărut fără urmă cel puţin zece vase. Credeam că au căzut victimă unor mine rătăcite, şi când colo…

– Folosindu-se de un post de radio de mică putere, continuă Solnţev… „Mafusail” lansează S.O.S., deşi n-are nevoie. Şi pentru ce face asta? Ca să prade şi să scufunde vasul care îi vine în ajutor! Vă închipuiţi că în asemenea momente nimeni nu se aşteaptă la o agresiune…

– Îmi îngăduiţi să-mi exprim şi eu o părere, în numele tineretului? rosti, sculându-se în picioare, radiofonistul Sima Maslennikov. Îmi daţi voie? Atunci o spun. Cu bandiţii nu trebuie să ne purtăm cu mânuşi! Suntem datori să-i demascăm în faţa întregii omenirii. Noi îi lăsăm acum în pace, iar ei mai îneacă vreun alt vas!

– Dă-mi voie, îi replică Irinin cu delicateţe. Nimeni nu neagă acest lucru. Fapt este însă că ei trebuie să fie prinşi asupra faptului, faţă de martori…

– Aşa e. Are dreptate tovarăşul Irinin, îl susţinu Solnţev. Privirea lui făcu înconjurul celor prezenţi: Şi cred că ştiu unde putem găsi martorii. Vor fi martori chiar marinarii de pe vapoarele menţionate de Ustin Petrovici. Poate avem noroc şi atunci vom putea uşor să demascăm crimele lui "Mafusail", care îşi face de cap sub pavilionul Moniei. Într-o săptămână, îi venim noi de hac piratului!

– Adevărat! Aşa e! dădu Harry din cap. Jefuiesc vapoarele şi apoi le sculundă, iar pe oamenii sănătoşi îi trimit la ocnă în Oraşul Subteran. Acolo am cunoscut şi eu câţiva din aceştia.

– Cu atât mai mult, se înfierbântă Sima. Să punem mâna pe piraţi şi să-i silim să mărturisească!

– Nu, se opuse Solnţev, "Mafusail" este numai un detaliu, o părticică a forţelor oculte vinovate de situaţia din Oraşul Subteran. „Dniepr” trebuie să-şi vadă de drum… Viteza "Svietoliotului" este foarte mare şi radio-ochiul lui vede perfect. Vom cerceta această parte a Arcticei. Şi dacă dăm peste insula cu Oraşul Subteran, vom şti s-o examinăm cum trebuie…

– Dacă această insulă nu există pe hartă, preciza Irinin.

– Bineînţeles. Solnţev se adresă apoi lui Râbnikov. Ei, ce zici, Ustin Petrovici?

– Cred că aveţi dreptate, răspunse el după ce se gândi puţin. O să-l ţinem pe "Mafusail" sub supraveghere şi-o să dăm noi peste insulă. „Dniepr” e mai bine să-şi urmeze cursa.

– Ce să-i faci, trebuie să dăm ascultare unui sfat bun, consimţi Lunatov.

Solnţev se sculă în picioare. Timpul era preţios. Îşi luară rămas bun şi, ieşind pe covertă, se îndreptară spre "Svietoliot”.

Harry întoarse deodată capul. Privirea îi fusese atrasă de un chip care-i făcu inima să bată mai repede. După o secundă se afla lângă Valea.

– Buna ziua, tovarăşa, rosti el cu emoţie, strângându-şi cu amândouă mâinile căciula la piept. Îmi pare bine că te văd.

– Şi mie îmi paie bine. Valea îi întinse mâna.

– Mda… la revedere, tovarăşă Valea, îşi şi luă el rămcs bun. Trebuie să plecăm, zburăm mai departe. Oare când ne-om mai întâlni? Mi se pare că "Dniepr" nu se întoarce aşa curând în U.R.S.S. Eu, însă, oriunde oi fi, n-am să te uit: dumneata doar m-ai scos din mare… N-ai vrea să-mi dei ceva ca amintire? Ceva la care ţii mult.

Valea se tulbură.

– Ce să-ţi dau? Deodată îşi aminti ceva. Numaidecât,

aşteaptă-mă! şi coborî în fugă spre cabina ei.

Echipajul "Svietoliofului" ajunsese lângă aparat. Strânseră pentru ultima oară mâna căpitanului şi a celorlalţi marinari şi urcară unul câte unul în cabină.

Harry se codea să-şi urmeze tovarăşii. Ţinându-se de scară, el se uita trist înapoi.

– Urcă-te Harry, ce mai stai?! îl chemă Solnţev.

Deodată Valea apăru din tambuchiu ţinând în braţe un ghemotoc alb şi pufos. Alergă spre Harry.

– Ţine… Mergi sănătos…

Cu ursuleţul în braţe, Harry urcă în grabă scara.

– Ce-i asta? îl întrebă Solnţev prefăcându-se că n-a văzut scena care se petrecuse jos. Un animal pe bordul "Svietoliotului"?

Harry arătă cu bărbia peste umăr şi bâigui ruşinat:

– Ea… Dânsa mi l-a dăruit…

– Aha, ţi l-a dăruit? zâmbi Solnţev. Atunci e altceva

Scara fu ridicată, uşa se închise, elicea începu să se învârtească, iar „Svietoliotul” săltă şi dispăru îndată în nori.

"Dniepr" îşi reluă cursa spre nord-est, spre insulele unde era aşteptat de exploratorii sovietici.

REVOLTA ÎN ORAŞUL SUBTERAN

Raş avea impresia că hârtia cu planul Oraşului Subteran îi frige pieptul. Când toţi adormiră, el se întoarse pe pat cu faţa în jos şi, punându-şi capul pe braţe, se prefăcea că doarme. De fapt însă, el studia liniuţele şi rotocoalele de pe fărâma de hârtie pe care o avea în faţa ochilor.

Iată verticala puţului principal. Aceste trei linii perpendiculare sunt orizonturile. Dreptunghiurile – se uită la legenda de jos – sunt abatejele în funcţiune. Pe Raş îl interesa în primul rând orizontul inferior, unde lucrau oamenii din acelaşi detaşament cu el. De puţul

principal e îndoielnic că se vor putea servi; după cum reiese din desen, conducerea tuturor mecanismelor, între care şi a ascensoarelor, este concentrată în sala de maşini a orizontului administrativ situat cel mai sus. Dar cum ajungi până acolo? Rezolvarea problemei trebuia căutată probabil în reţeaua subţire a puţurilor oarbe, foarte ramificate, întretăiate de galerii părăsite. Lungimea acestui drum în linie dreaptă este de cel puţin patru până la cinci sute de metri în înălţime. Numai dacă trecerile n-au fost cumva astupate! Şi dacă nu s-ar rătăci în ele! Doar aşa ar putea fi atinsă ţinta înainte de a se aprinde lumina din nou. Dacă apucă răsculaţii să ajungă în orizontul superior, paznicii nu le mai pot face nimic!

Adânc recunoscător, Raş plivea meticulozitatea cu care bătrânul norvegian întocmii planul. Rotocoalele însemnau posturile de paza, pătratele – cazărmi, triunghiurile – camerele deţinuţilor. Sala de maşini era reprezentata printr-un pătrat mai mare cu câteva rotocoale în el, care indicau, probabil, agregatele corespunzătoare...

Ar fi bine, desigur, să poată face mai întâi o recunoaştere – acest lucru îl cer cele mai elementare reguli ale tacticii. Dar e cu neputinţă să trimiţi o patrulă de recunoaştere înainte de a începe revolta, iar daca revolta a început, e prea târziu să-ţi pierzi vremea cu o recunoaştere: atunci fiecare clipa contează.

Întregul plan al operaţiei, până la cele mai mici amănunte, trebuia dinainte chibzuit, iar amănuntele bine memorizate. Să scrii, n-ai cu ce, nici unde şi nici pe ce. De altfel este şi periculos.

Raş se întoarse pe spate şi fără să închidă ochii, frământă toată noaptea în minte fel de fel de variante. Ora sculării îl găsi treaz. Cântărite însă cu de-amănuntul toate masurile pe care va trebui să la ia în orice eventualitate posibilă. Spre ziuă avu imaginea clară a desfăşurării evenimentelor.

În momentul când prizonierii intrară la lucru, Raş luă

ciocanul pneumatic al lui Morot, chipurile, să-l repare. Subterana se umplu cu un ciocănit intermitent. Paznicii ascunşi după panourile de oţel habar n-aveau ce se petrece. În schimb prizonierii îşi dădură imediat seama că acest ciocănit are un sens deosebit. Rusul le transmitea un ordin:

– Când se va stinge lumina, vom nimici mai întâi toate posturile de pază din mină. Luaţi de la paznici armele, felinarele, brichetele şi chibriturile. Faceţi făclii din cârpe, uleiul este în bidon. Le veţi aprinde la comandă.

Totul arăta ca de obicei. Prizonierii se apucară astăzi să perforeze o porţiune mai apropiată cu câţiva metri de panourile posturilor de pază, dar aceasta nu trezi bănuiala nimănui.

...Când lumina se stinse brusc, prizonierii năvăliră cu toţii fară frică asupra panourilor, le trântiră jos, puseră mâna pe paznicii aflaţi în dosul lor, îi dezarmară şi îi legară burduf cu propriile lor curele.

Megafonul răsună

– Toată lumea rămâne pe loc!... La cea mai mică mişcare, mitralierele vor acţiona! Lumina se va aprinde îndată!

Sub comanda lui Raş, deţinuţii porniră mai departe.

Faclele aprinse se îndepărtau spre trecătoarea din extremitatea stângă a minei. Grupul lui Iankovski, înarmat cu o mitralieră, ocupă poziţia din faţa puţului central, folosind pentru acoperire unul din panourile pazei.

Un sfert ce ceas meii târziu se aprinse lumina, şi ascensorul aduse primul grup de paznici. Ei alergau prin galerie, ameninţând cu armele.

Subterana se umplu de zgomotul unei rafale de mitralieră. Doi dintre paznici se prăbuşiră, iar ceilalţi înţeleseră că au căzut într-o cursă – să se retragă n-aveau unde, că ascensorul pornise în sus, iar ca să înainteze sub un asemenea foc era cu neputinţă. Ca la

comandă, ei aruncară armele automate şi ridicară mâinile în sus. Atunci Iankovski ieşi de după panou şi porunci:

– Doi din faţă să adune armele! Puneţi-le aici! Şi-acum rămâneţi nemişcaţi!

Paznicii dădură ascultare. La picioarele lui Iankovski se înălţa o grămadă de arme automate, pistoale şi pumnale.

– Ce să facem cu voi? întrebă sever Iankovski.

Paznicii începură să susţină speriaţi că şi ei sunt sclavii fasciştilor. Unul dintre ei – mic, pipernicit şi cu nişte urechi blegite – se aruncă în genunchi în faţa lui Iankovski, căutând să-i sărute picioarele.

– Fie-vă milă de mine! urla el. De şapte ani nu mi-am văzut familia! Am copii mici. Ei se vor ruga la Dumnezeu pentru dumneavoastră, numai nu mă omorâţi!…

Răsculaţii, care priveau de după panou, strângeau nerăbdători automatele în mână. Iankovski se întoarse spre paznici şi le spuse:

– Bine, până la noi ordine.. Victor, du-i în mină şi ai grijă. La cel mai mic gest, ştii tu…

Paznicii însă nici nu se gândeau să se opună.

Între timp, detaşamentele lui Blaind şi Morot, sub comanda lui Raş, intrară în partea părăsită a Oraşului Subteran. Faclele nu le erau de prea mare ajutor – ardeau slab, probabil din lipsa oxigenului. În drumul lor întâlneau băltoace, câte o galerie era tăiată de o crăpătură adâncă. Raş le porunci oamenilor să ia cu ei stâlpii întâlniţi în cale, stâlpi rămaşi pe ici pe colo de la vechile întărituri, iar când drumul le era barat de vreo crăpătură sau desfundătură, îi foloseau drept punte.

Cu cât înainta mai mult detaşamentul, tot mai slab ardeau făcliile, tot mai greu respirau oamenii. Raş dădu ordin să stingă tot ce era flacără: în aceste trecători părăsite se putea produce uşor o explozie de metan.

Drumul le era acum luminat numai de o singură lanternă. Din când în când, Raş îşi mai consulta planul.

Astfel ajunseră în galeria puţurilor oarbe. Pe timpuri, aici, între cel de-al doilea şi al treilea orizont, se exploata creolită. Stratul de creolită întretăia Oraşul Subteran în diagonală; roca era tăiată de-a lungul stratului, şi minereul se rostogolea în pantă abruptă prin burlanele pufurilor oarbe în vagonetele aflate în orizontul inferior.

Acum nu mai existau pe aici nici şine pentru vagonete, nici lumină, nici tuburi de ventilaţie... O parte din burlanele de lemn ale puţurilor oarbe erau putrezite, iar pământul se surpase astupând trecătorile. Răsculaţii loveau cu stâlpii, înlăturând resturile de scânduri şi pământul surpat. Împingându-se şi trăgându-se unii pe alţii, ei trecură prin puţurile oarbe şi începură să urce pe roca abrupta spre galeria celui de-al doilea orizont.

PIEIREA „CICLONULUI”

Din Oraşul Subteran soseau prin radio veşti destul de proaste: revolta luase proporţii serioase. Johnny bănuia că fostul Kreitz, actualul Connolly, n-a vrut dinadins să ia măsuri severe. Rău a făcut că l-au lăsat pe caraghiosul ăla în postul de comandant. Trebuie sa ajungă cât mai repede în Oraşul Subteran! Acolo, la faţa locului, va şti el să pund ordine în toate. Şi fiecare va căpăta ce merită. Dar cum să părăseşti vaporul când din moment în moment trebuie să se apropie spărgătorul de gheaţă sovietic? Doar nu-i glumă: câte braţe da muncă gratuite se afla pe el!... Măi, ce vremuri! Pe nimeni nu poţi sa te bizui, totul trebuie să-l faci singur! Asociaţii tai caută doar sa te înşele, funcţionarii sunt gata să te trădeze în orice moment, iar în aşteptarea unei ocazii favorabile te fură şi te sabotează. Cât despre sclavi, ce să mai vorbim: numai la răzbunare le este gândul. Ce ţi-ar mai suci gâtul daca ar putea!

Johnny trecu în cabina radiotelegrafului.

– Mick! Dumneata înţelegi ceva din toată porcăria

asta? Ce-i cu „Dniepr”, de nu mai vine o dată? Telegrafiază-le că vasul s-a şi înecat, gata, că îngheaţă copiii pe banchiză, uzi leoarcă, şi că numai speranţa în generozitatea ruşilor ne mai ţine în viaţa. Hai, dă-i drumul o dată, lua-te-ar dracu'!

Mick ciocani în grabă implorarea sfâşietoare şi termina cu fraza stereotipa: „Trec pe recepţie”. Johnny aştepta în spatele lui. Degeaba însă îşi potrivea Mick aparatul de recepţie – nu venea nici un răspuns. Iar când Johnny se uită prin geamul cabinei văzu că fumul de la orizont a dispărut,

– Donnerwetter! înjură Johnny.

Pentru orice eventualitate însă, îi dădu ordin căpitanului să mai aştepte două ore şi, dacă până atunci, Dniepr nu soseşte, să pornească vasul cu viteză maximă spre Oraşul Subteran.

Pe „Ciclon” – un avion adaptat pentru zboruri în Arctica – se îmbarcară douăzeci de bandiţi, unul şi unul, înarmaţi cu puşti automate şi pistoale cu gaze. Johnny ocupă locul de lângă pilot. Motoarele „Ciclonului” începură să duduie, iar avionul proiectat de o catapultă îşi luă zborul spre cer.

Înainte de a porni spre insulă, avionul descrise un cerc deasupra lui „Dniepr”. Văzând că vaporul sovietic taie gheaţa îndreptându-se spre nord-est, Johnny mai că-şi înghiţi mucul de ţigară ce-i atârna pe buză: „Verflucht! N-or fi mirosit ceva?” Dacă ar fi avut la îndemână vreo bombă serioasă, n-ar mai fi stat pe gânduri!

Virând brusc spre nord, "Ciclon" porni spre destinaţie. Oceanul era peste tot acoperit cu sloiuri de gheaţă. Numai vase puternice, cu întărituri speciale, cum era „Mafusail”, de pildă, puteau străbate aceste gheţuri. Johnny nu se îndoia că cel mult într-o săptămână „Mafusail” va acosta pe insulă.

Din anii copilăriei, Johnny Norocosul rămăsese cu obiceiul de a nu-şi lua la drum bagaje sau provizii. I-a plăcut întotdeauna să-şi procure pe loc tot ce putea. Nu-i

lipsea însă niciodată „arma producătoare”, cu ajutorul căreia putea să procure orice. În copilărie folosea cu iscusinţă un băţ cu un cui îndoit la capăt, cu care putea să prindă peştele sau vânatul direct de pe tejghea. Când s-a făcut mai mare, acestei arme primitive i-a luat locul o armă mai complicată: trusa de şperacle şi gura de lup. Mai târziu, Herr Johann Blaufisch a ajuns proprietarul „unui atelier mobil de spargere a seifurilor”. Avea un aparat electric de tăiat oţelul şi un perforator electric manual... într-un cuvânt tot ce-i trebuia ca să taie noaptea fără zgomot pereţii laterali ai celor mai solide case de bani. Iar când aceasta ocupaţie i-a îngăduit să-şi adune un capital mai serios, Herr Johann a început să se ocupe de comerţul "cinstit".

Tolănit în scaun alături de pilot – fostul as al aerului, hitleristul Otto Taschke, pe care-l cheamă astăzi Dick Eshen –, Johnny zâmbea mulţumit de sine şi făcea comparaţie între posibilităţile lui de azi şi cele din trecut: azi el voiajează cu propriul lui avion, însoţit de douăzeci de derbedei, gata să treacă şi prin foc daca le ieşea şi lor ceva. Pentru un profit, oricare dintre ei l-ar curăţa şi pe taică-său. Nişte adevărate fiare cu ghearele lăcuite şi cu coroane de aur pe colţi. Sunt bine înarmaţi şi ştiu perfect să mânuiască aceste arme. În Oraşul Subteran, ei vor prelua şefia pazei, îi vor pune imediat pe răsculaţi cu botul pe labe şi vor şti să le taie pentru totdeauna pofta să se mai răscoale.

In ziua aceea însă, Johnny Norocosul avu ghinion. Scăldat în lumina soarelui, care nu mai apunea „Ciclonul” se apropia de un grup de insule mici acoperite de gheaţă. De aici până la insula în adâncimile căreia se afla Oraşul Subteran, mai erau vreo două sute de kilometri. Deodată începu că vremuiască. Spaţiul dintre cer şi ocean se umplu de nori grei şi apoşi ca vata umedă. Ce-l mai prudent ar fi fost să aterizeze imediat. Johnny însă, ca de obicei, nu luase cu el provizii. De ce să ducă grija

alimentelor când în primul rând trebuie să ai muniţii? "Ciclon" era şi aşa supraîncărcat. Să aterizeze fără provizii şi fară să ştie cât va dura aşteptarea n-avea niciun sens. Trebuia se străbată cu orice preţ această ceaţă…

Zborul implica însă primejdii mari, iar pilotul se hotărî să aterizeze. Nu-i rămânea lui Johnny decât să consimtă. Avionul îşi încetini viteza. Descriind spirale deasupra oceanului, pilotul găsi pe gheaţă un teren bun pentru aterizare în apropierea uneia din insule şi începu brusc să coboare.. "Ciclon" alunecă pe suprafaţa zgrunţuroasă a gheţei. Deodată se auzi o trosnitură. Avionul se culcă pe aripa dreaptă şi, descriind prin inerţie un cerc, se opri.

Din cauza izbiturii, fuzelajul se turti, uşa nu se deschidea. Ferestrele erau prea mici ca să treacă cineva prin ele. Au trebuit să deşurubeze cupola camerei hărţilor.

Unul după altul, proaspeţii exploratori polari ieşiră pe gheaţă. Johnny le vorbi foarte solemn.

– Aterizare forţată. Să fim demni de memoria marilor cercetători ai Arcticei! Aceste locuri, băieţi, nu sunt deloc atât de periculoase cum par. De aici mai departe până la posesiunile noastre. Deci, păstrând ordinea, dăm drumul pe jos. Nu uitaţi armele!

Apoi îi porunci pilotului să demonteze postul de radio cu acumulatoarele respective.

– O să ne prindă bine drăciile astea, Dick!

După ce îndeplini ordinul lui Johnny, pilotul întinse o hartă pe genunchii lui.

– Ei, ce zici? întrebă Johnny.

Aviatorul făcu din mână un gest deznădăjduit

– Kaput!…

Johnny îl bătu pe umăr încurajator:

– Nu te pierde cu firea, bătrâne!

Furios, pilotul arătă cu degetul pe hartă şi strigă:

– Sunt cel puţin o sută cincizeci de kilometri?…

– Nimica toată! începu să râdă Johnny. Dacă facem câte patruzeci de kilometri pe zi, tot ajungem în patru zile. În cel mai rău caz ne culege "Mafusail" Anunţă-l pe căpitan de păţania noastră.

Cu voce răguşită, pilotul îi şopti la ureche:

– Şi ce crăpăm? Ce le dai oamenilor ăştia să mănînce? Dragă Johnny, eu te sfătuiesc să fii cu ochii în patru. Nu uita că eşti cel mai gras dintre noi…

– Ce vrei să zici cu asta? se uită Johnny chiorâş la pilot

– Că dumneata reprezinţi optzeci şi cinci de kilograme de carne grasă.

Johnny Norocosul îşi pierdu pentru moment firea, se făcu alb ca varul, iar buzele începură să-i tremure. După câteva secunde, faţa i se înroşi din nou:

– Glumele dumitale sunt deplasate! şi se întoarse către bandiţii lui, care se uitau cu precauţie în toate părţile. Ei, băieţi, veniţi încoace! După ce bandiţii îl înconjurară, le declară: N-am să vă ascund faptul că suntem într-o situaţie dificilă. Până la Oraşul Subteran sunt vreo… şaptezeci de kilometri şi nu avem provizii deloc. Dacă ne pierdem cumpătul, nu facem nici cât o ceapă degerată. O să iau imediat legătura cu Oraşul Subteran, să ne trimită tot ce ne trebuie: provizii, saci de dormit şi mijloace de transport. Dar până atunci o luăm încetişor pa jos. Nu e bine să stăm pe loc. Pe-aici trebuie să se găsească boi moscaţi, urşi şi reni… Facem rost de carne şi…

– Voghen a împuşcat pe-aici boi, iepuri, vulpi polare, foci, potârnichi, confirmă trist pilotul.

– Adevărat! continuă Johnny, cu toate că auzea pentru prima oară în viaţă numele lui Voghen. Intr-un cuvânt, oamenii de ispravă nu se pierd pe-aici. Care dintre voi aţi mai fost prin Arctica?

Se dovedi cu acest prilej că cel mai priceput explorator polar era chiar el, Johnny.

– Cu atât mai bine, trase Johnny concluzia, înseamnă

că sunt comandantul vostru nu numai de drept, ci şi graţie experienţei. Vă previn: marşul nostru pe jos poate fi dus la bun sfârşit numai cu condiţia respectării celei mai severe discipline. Fiecare ordin al meu trebuie să fie lege. Orice încălcare a legii va fi pedepsită cu moartea. Ca secund în timpul marşului îl numesc po pilotul nostru. Şi-acum, am să încerc imediat să iau legătura cu Oraşul Subteran şi pentru orice eventualitate, şi cu „Mafusail”. Johnny se întoarse către pilot: ascultă, Dick, pregăteşte deocamdată itinerarul expediţiei noastre!

În timp ce Dick pregătea itinerarul – operaţie care consta în trasarea cu creionul a unei linii drepte, pe hartă, de la o insulă ia alta –, Johnny începu să cheme la radiotelefon comandamentul Oraşului Subteran. Curând îşi dădu seama că aparatul este iremediabil stricat. Acest lucru însă nu trebuia să-l afle ceilalţi, nici chiar pilotul. Atunci începu să strige veios în microton;

– Alo! Dumneata eşti, Connolly? Noroc! Ce se mai aude pe la voi?... Aha!... I-aţi izolat pe unii de alţii? Foarte bine! Ştiam eu că m-aţi deranjat degeaba... Bine, bine, vom face ordine. Şi-acum, Connolly, uite despre ce e vorba. Am o mică neplăcere: "Ciclon" s-a sfărâmat! Noi ne îndreptăm spre Oraşul Subteran după următorul itinerar... Pilotul îi întinse lui Johnny harta cu itinerarul marcat, şi acesta continuă convorbirea cu o voce bine dispusă: Vasăzică noi străbatem acum insula care pe harta noastră este însemnată cu numărul patru, apoi pornim pe gheaţă în linie dreaptă spre nord – spre voi. Ai notat? Foarte bine! Trimiteţi imediat în întâmpinarea noastră vreo două aerosănii şi alimente pentru douăzeci şi doi de inşi. Da, şi nu uitaţi că nişte rom va fi bine venit.

Johnny le tăcu cu ochiul celor din jur. Nimeni însă nu zâmbi în semn de răspuns.. "Băieţii" avuseseră timp să analizeze situaţia şi când Johnny "îşi luă rămas bun de la Connolly", "Taurul Roşu" din Cilluoky veni înaintea lui. Acesta era un bandit. cu "vază" şi, după cum părea, îşi

asuma rolul de reprezentant al intereselor "obşteşti".

– Uite ce-i, şefulle. Să vorbim deschis. Noi ne-am înţeles prin contract să mergem cu vaporul, iar la nevoie să zburăm cu avionul, şi când colo ne ceri s-o luăm apostoleşte, pe jos. Apoi era vorba să avem pensiune completă, iar dumneata ne îndrugi verzi şi uscate despre nişte boi mascaţi. Noi nu suntem copii, să ne duci cu zăhărelul. Unde s-au mai pomenit boi mascaţi? Aşa ceva nici nu există. Înainte de a porni, deci, să ne înţelegem ce căpătăm pentru cuiele care le tragem şi pentru foamea de pe drum?

Johnny putea, desigur, să-şi arate de la început năravul, şi o clipă se simţi ispitit să puie şaua pe ei. Prudenţa însă fu mai tare: Dacă o ia de la început aşa, atunci cu ce mijloace va acţiona în viitor?

– Uite, băieţi, spuse el, după cum văd, voi aveţi de gând astăzi să mă faceţi de râs. Ei bine, sunt gata să stau de vorbă cu voi. Să presupunem însă că nu ne înţelegem. Atunci ce faceţi? O luaţi pe jos înapoi spre Monia? Poftim, eu nu vă opresc!... Nu! Voi o să veniţi ca nişte căţei, alergând pe urmele mele, pentru că numai eu vă pot scăpa de aici. Poate chiar că ar trebui să vă cer plată pentru asta, vedeţi doar care-i situaţia! Ei bine, nu urmai că nu pretind nimic, dar sunt de acord ca de astă dată să vă satisfac pretenţiile: pentru tot timpul cât va dura drumul nostru, fiecare din voi va căpăta din partea "Societăţii de explorări îndepărtate" câte cincizeci de dolari pe zi. Vă previn însă că primul care nu se va supune capătă un premiu suplimentar în cap sub forma unei măsline de patru cenţi... Clar? Ei, acum pornim la drum! Aparatul de radio îl va purta fiecare pe rând, cu schimbul la fiecare oră. Iar pentru ordine, tu, Taurul Roşu, eşti numit şef. Ai grijă ca oamenii să fie disciplinaţi, iar cei care vor purta aparatul de radio să se schimbe la timp. Niciunul să nu arunce armele ca să-şi uşureze drumul! Am să ţin socoteala de fiecare glonte. Şi încă

ceva: băieţi, fiţi atenţi, uitaţi-vă împrejurul vostru să nu scăpaţi vreun urs, vreun ren, sau vreun bou moscat. Moscat, nu mascat, cum spuneai adineauri…!

Johnny arunca o privire de învingător asupra bandiţilor şi făcând un semn cu mâna, porni înainte plin de siguranţa. În urma lui se înşiruiră şi ceilalţi.

CONNOLLY AMENINŢĂ

Paznicii alergau din toate părţile spre orizontul administrativ al Oraşului Subteran. Celelalte trei orizonturi se aflau în mâinile răsculaţilor. Ei nu putuseră încă să pună mina pe centrele vitale: orizontul administrativ era legat de celelalte orizonturi numai prin ascensorul puţului central, iar acest ascensor se afla acum sus.

Cu toate acestea, Connelly nu era chiar aşa de liniştit. Din moment ce prizonierii au ştiut să se unească, să pană mâna pe armele paznicilor şi să ocupe toate orizonturile de producţie, nu era exclus să găsească şi vreun mijloc oarecare de a pătrunde în orizontul administrativ.

Connolly îşi dădea seama de gravitatea situaţiei şi de aceea îi ceruse urgent ajutor lui Johnny.

Deruta paznicilor îşi avea explicaţia şi în oboseala lor. Încă de pe timpul "celui de-al treilea Reich", ei începuseră să murmure pe ascuns. La început soldaţii erau bucuroşi că au aici un serviciu liniştit, ifără primejdie, cu timpul însă dorul de familie şi de lumina zilei începu să-i roadă. Nici grozăviile frontului nu-i mai speriau pe soldaţii închişi sub pământ. Ce să mai zicem de moralul paznicilor după distrugerea imperiului hitlerist! Nu mai puteai să ai încredere în aceşti oameni. Fostul Kreitz socotea, pe buna dreptate, că acum gândurile lor nu diferă mult de gândurile prizonierilor. Arară de aceasta, deţinuţii erau toţi prizonieri, foşti ostaşi

ai armatelor care au nimicit Germania hitleristă. Paznicilor putea prea bine să le treacă prin minte că trecând de partea răsculaţilor mai pot spera să-şi salveze pielea; pe când dacă apărau interesele administraţiei, treceau de drept în rândurile criminalilor de război.

Numai sosirea "companionilor", cum li se spunea ocupanţilor monieni, îl mai liniştea puţin pe comandantul Oraşului Subteran!

Connolly împărţi paznicii în detaşamente, stabili ordinea schimbului posturilor de pază lângă puţ, organiză patrule şi dădu ordin ca fiecare paznic să capete câte un pahar de rom. Ca să înceapă vreo acţiune, nu îndrăznea. Socotea că până la sosirea lui Johnny este de ajuns să organizeze apărarea orizontului administrativ, unde se găsea cilindrul de oţel al sălii de maşini.

Comandantul trecea printr-o galerie viu luminată de lămpi electrice. Santinela de la intrare îl salută în silă. Uşa se deschise automat, iar Connolly intră în sfânta sfântelor din Oraşul Subteran – în sala de maşini. Aici aveai impresia să te afli într-o încăpere însorită. Sursa luminii nu se vedea, însă peste tot stăruia o lumină albă. egală, dulce şi puternică. Pentru completarea iluziei, pe pereţii rotunjiţi la colţuri se aflau nişte ferestre trucate, luminate şi ele. Tabloul de comandă ocupa întregul perete din faţa.

La masa şedea şeful mecanic – inginerul colonel Jacob Schmerzkopf. În faţa lui, pe câteva tablouri de distribuţie, ardeau mici luminiţe colorate. Orice tulburare cât de mica a regimului de funcţionare, chiar a celei mai neînsemnate maşini din Oraşul Subteran, se anunţa automat şi neîntârziat prin aprinderea becului de semnalizare respectiv. Dar asemenea cazuri, după cum îşi amintea Connolly, se iveau foarte rar – de două sau de trei ori – şi au fost de fiecare dată imediat lichidate. Dar şi în această privinţa, faptul că ele au avut loc în ultima vreme, după schimbarea conducerii, dovedea o rapidă

scădere a disciplinei personalului de pază…

Inginerul-colonel Schmerzkopf nu numai că nu-i dădu raportul, cum era obligat să facă după regulament, dar nici nu binevoi să se ridice de pe scaun şi să-l salute pe şeful lui direct, fostul gauleiter Kreitz.

– Ce se mai aude, Schmerzkopf? întreba Connolly apropiindu-se de masa şefufui-mecanic

– La mine totul e în ordine. Nu ştiu cum e la dumneata. Inginerul-colonel zâmbi cu răutate.

Connolly se prefăcu că nu observa surâsul lui Schmerzkopf.

– Şi la noi e totul în ordine. Pentru mai multă siguranţă, însă, trebuie să fac o mică operaţie.

El măsura cu privirea maşinile instalate pe suporturi de beton. Da, tehnica nu te lasă în pană; mai multă nădejde poţi să ai în ea decât în oameni. Fiecăruia dintre aceşti monştri de oţel i se supun orbeşte agregatele respective care sunt împrăştiate pe întreg teritoriul Oraşului Subteran.

Schmerzkopf ghici gândurile şefului său.

– Da, da, zâmbi el strâmb. Maşinii îi lipseşte ceea ce îl face pe om să nu fie ascultător şi supus; maşina nu are are creier, nici sistem nervos… Ştii, Herr Kreitz, eu visez să ajung ziua când totul va fi făcut de maşini şi nu de oameni…

– Fleacuri! mârâi printre dinţi Connolly. Oare se poate compara satisfacţia pe care o simte omul conştient de superioritatea lui faţă de alţi oameni cu senzaţiile pe care ţi le procură supunerea acestui monstru de oţel? Eu sunt un organizator, un conducător! Oamenii îmi sunt subordonaţi în primul rând, iar maşinile în al doilea..

– Phiu, prea primitiv, răspunse inginerul. Spunând asta.. îşi aprinse o ţigară şi Connolly n-avu curajul să-i facă observaţie… Să fi îndrăznit cineva să aprindă o ţigară în sala de maşini atunci când tot ce era aici aparţinea celui de-al treilea Reich!

– De ce primitiv?

– Foarte simplu. Cu ajutorul maşinilor poţi să creezi valorile de care oamenii au absolută nevoie. Ei nu pot trăi fără aceste valori. Dacă, aşadar, eşti stăpân pe maşini, poţi uşor să stăpâneşti şi oamenii. Atunci poţi avea satisfacţie în orice doze, până la conducerea directă a soartei popoarelor… Trebuie numai să ai grijă ca aceste maşini să aparţină celor aleşi. În cazul ăsta celorlalţi n-ai decât să le acorzi libertatea deplină, însă fără dreptul de proprietate asupra acestor maşini, chiar dacă sunt construite de ei… După cum vedeţi, în asta constă totul.

– Dumneata susţii nişte absurdităţi, dragul meu Schmerzkopf. În secolul al douăzecilea te apuci să inventezi din nou maşina de cusut… De altfel, să lăsăm discuţia pentru altă dată, iar acum să trecem la acţiune. Răscoala încă nu-i lichidată.

Connolly trase spre el microfonul, care se afla pe masa lui Schmerzkopf, astfel că acesta fu nevoit să se scoale şi să-i cedeze scaunul. Comandantul se gândi un minut, apoi cu o voce liniştită, măsurată, începu:

– Atenţiune! Atenţiune! Atenţiune! Vorbeşte comandantul Oraşului Subteran. Anunţ următoarele: cel care până într-o jumătate de oră nu va îi în camera lui va fi împuşcat. Aceeaşi soartă o va avea şi acela asupra căruia se vor găsi arme. Vor muri de o moarte groaznică cei care vor lovi sau omorî vreun soldat de pază, precum şi capii revoluţiei sau cei care nu-i vor denunţa. Ca să vă convingeţi de realitatea celor spuse, voi distruge prin explozie ieşirea submarina. Veţi fi astfel complet închişi înOraşul Subteran, şi viaţa voastră va rămâne definitiv sub stăpânirea mea. Voi ordona sistarea funcţionării pompelor şi veţi pieri cu toţii înecaţi ca nişte şobolani ciumaţi. Voi ordona să se oprească funcţionarea ventilatoarelor şi într-o jumătate de oră veţi fi asfixiaţi. N-am să vă mai dau de mâncare şi veţi muri de foame. Voi nu puteţi să ajungeţi până la mine. Conducerea tuturor

centrelor vitale ale Oraşului Subteran rămâne ta mâinile mele. Trei făclii aprinse în puţul central va fi semnalul supunerii oarbe. Atunci vom coborî o platformă pe care veţi depune toate armele. Încercarea de a pune mâna pe ascensor va duce numai la pieirea acelora care vor avea curajul să încerce acest lucru. Ascensorul va fi oprit între galerii şi ocupanţii vor fi curăţaţi de sus, cu focuri de mitralieră. Aşadar vă acord o jumătate de oră pentru executarea ordinului meu – apoi moarte acelora care nu se vor supune!

Connolly abia închise microfonul, şi inginerul Schmerzkopf începu să-i sâsâie la ureche, ca un gâscan înfuriat:

– Ce-ai făcut? De ce le-ai amintit de intrarea submarină! Acum se vor îndrepta acolo!

– Dar dumneata ce crezi, că eu glumesc? Intrarea cu submarin cu tot vor sări imediat în aer. Acest lucru l-am hotărât. Mai târziu n-avem decât să construim alt ascensor. Deocamdată tot n-avem ce face cu el. Cu atât mai mult că răsculaţii ar putea să-l folosească.

Connolly ridică mâna spre tabloul de distribuţie. Acolo, în mijlocul a zeci de butoane, comutatoare şi şaltere, ieşeau în evidenţă două şaltere aşezate unul lângă altul: unul cu mineral negru, celălalt cu minerul roşu. Dedesubtul acestor şaltere erau desenate capete de mort. O săgeată frântă, care reprezenta fulgerul, traversa în diagonală tabloul de distribuţie.

– Opreşte-te! strigă Schmerzkopf, apucându-l pe comandant de mână. Ne îngropăm singuri de vii!

– Înapoi! ştiu eu ce fac! Dacă va fi nevoie, vom găsi altă ieşire.

Schmerzkopf se dădu îndărăt.

Cele două şaltere din faţa lui Connolly erau două excitatoare de puteri gigantice: cel negru făcea să sară în aer baza submarină, ieşirea, cel roşu declanşa explozia unei galerii dinamitate, care nimicea complet şi cu

desăvârşire întregul Oraş Subteran. Această galerie fusese săpată pentru eventualitatea unui atac inamic. Connolly păstrase intenţionat această instalaţie şi după zdrobirea celui de-ai treilea Reich. Situaţia era atât de complicată că de, mai ştii?… întrerupătorul roşu va mai putea – poate – servi ca ultim mijloc…

Mâna lui Connolly se plimba de la un întrerupător la celălalt, iar Schmerzkopf, cu ochii injectaţi de sânge, îi urmărea orice mişcare. Buzele inginerului tremurau, părul lui roşu încărunţit i se zbârlise ca ţepii unui arici în Jurul cheliei lui bombate, trandafirii.

Comandantului îi veni pofta să-l sperie şi mai mult pe acest bătrân gras şi neglijent, care se credea filosof. El puse mâna pe întrerupătorul roşu.

– Sper, Schmerzkopf, strecură Connolly printre dinţi, că n-ai nimic împotriva unui asemenea final răsunător?

– Nebunule! Schmerzkopf întinse spre el mâinile tremurânde. Opreşte-te! N-ai niciun drept!

– Fii mai calm, dragul meu, fii mai calm! Altfel, de emoţie, aş putea să cuplez întrerupătorul cu o sutime de secundă mai devreme şi-ţi va rămâne cu atât mai puţin de trăit.

Schmerzkopf se lovi cu pumnii în cap şi se repezi asupra lui Connolly:

– Nu admit! Nu permit o asemenea nebunie!

– Cine e nebun, eu sau dumneata? îl întrebă în bătaie de joc comandantul împingându-l uşor la o parte cu cotul. Uite, acum apăs…

Doi ţoii, un ţol… jumătate de ţol… Schmerzkopf căzu jos pe plăcile pardoselii şi îşi acoperi chelia cu poala halatului. Connolly dădu înapoi manivela roşie. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare. El apăsă hotărât pe întrerupătorul negru.

Cutia de oţel a sălii se cutremură şi începu să răsune cu sute de glasuri prelungi, tremurătoare. Connolly şi Schmerzkopf aveau impresia că ce află înăuntrul unui

clopot uriaş, în care cineva loveşte de-afară cu un ciocan greu de tot. O grimasă schimonosi faţa comandantului. El îl lovi cu piciorul pe Schmerzkopf:

– Scoală-te, caracatiţă! N-a sosit încă timpul. Întrerupătorul roşu este ultima noastră salvare!

JOHNNY CAUTĂ SĂ-ŞI SALVEZE PIELEA

Nu-i uşor să-ţi croieşti drum prin blocurile de gheaţă, să sari peste crăpături, să umbli pe alocuri în apă până la genunchi, riscând la orice pas să te scufunzi într-un ochi ascuns de apă.

Johnny şi Dick mergeau alături. Când drumul era prea anevoios, deşertul de gheaţă răsuna de înjurăturile lor.

Bandiţii în urma lor tăceau posomoriţi. În ciuda ameninţării şefului, lepădaseră pe drum mitralierele, făcându-le scăpate în apă, şi dacă insula ar fi fost mai departe, aceeaşi soartă ar fi avut-o şi aparatul de radio.

Dar, în sfârşit, iată şi ţărmul insulei – dacă şi ăsta se poate chema ţărm! O fâşie de pământ lată de vreo sută cincizeci de metri, deasupra căreia se înălţa un povârniş abrupt de gheaţa, ce se pierdea în noii. Nu se vedea nici urma de drum. Un strat neted de zăpada acoperea pământul, ascunzând perfid gropile şi desfundăturile. La fiecare pas, picioarele ţi se înfundau în apa îngheţată. Deodată Johnny nu mai auzi în spate zgomotul paşilor. Întorcându-se, văzu că oamenii s-au aşezat pe nişte pietre. El schimbă o privire cu Dick;

– Hm! Au şi obosit...

Dick îl trase de umăr:

– Ascultă, Johnny, trebuie să ne salvăm. Dacă avem noroc să împuşcăm vreun urs, ne-ar ajunge la amândoi pentru tot drumul, altfel mănâncă ăştia totul. Până la urmă ne mănâncă şi pe noi! Înţelegi, Johnny?

Dar Johnny nu voia să-l înţeleagă. El avea nevoie de aceşti oameni care reprezentau o parte din capitalul lui!

Cheltuise bani cu ei. Cu ei trebuia să înlocuiască paza din Oraşul Subteran. Cum să-i lase tocmai acum, când e aşa aproape de ţintă!… Dar pe de altă parte… călătoreşte mai repede acela care călătoreşte singur, aşa se pare că spun englezii. Într-adevăr, cu derbedeii ăştia nu ajungi departe.

– Ascultă-mă, insistă Dick. Hai să plecăm, până nu e prea târziu…

Johnny tăcu şi de data asta. Îşi dădea seama însă că dacă nu acum, atunci foarte curând va trebui să fie de acord au argumentele pilotului.

Bandiţii mirosiseră pesemne ceva: se sculară repede şi porniră în fugă după cei doi, care o luaseră înainte.

– Ce e, băieţi? îi întrebă Johnny cu un aer nevinovat Odihniţi-vă! O iau cu pilotul înainte să caut un drum mai bun.

Bandiţii şuşotiră între ei, iar Taurul Roşu mormăi:

– Bine, căutaţi. Dar ca să fim mai siguri, o să meargă şi Tony Coogly cu voi.

Johnny şi Dick n-avulă încotro şi porniră însoţiţi de uriaşul cel şchiop. După primii paşi îşi dădură seama că nu-i de glumit cu Tony, Datorită unor răni căpătate undeva sub tropice, Coogly nu putea ţine pasul cu ei. Dar nu se sfii să strige:

– Ascultă, şefule! Să nu crezi cumva că bătrânul Coogly o să alerge după voi ca un căţel, şi îşi întoarse semnificativ pistolul automat cu ţeava înainte.

Trebuiră să încetinească mersul.

După ce se depărtară îndeajuns încât nu se mai vedeau bandiţii rămaşi în urmă, Johnny începu să-l laude pe bătrânul pezevenghi Tomy. Îl cuprinse chiar, prieteneşte, cu mâna lui stângă, şi, când se aştepta mai puţin, îi înfipse fulgerător cuţitul în piept. Coogly mai avu timp să spună, horcăind: „Bine ai mai ticluit-o şi pe asta!” şi căzu mort.

Johnny şi Dick îi luară pistolul automat cu

încărcătoarele de rezervă şi-i desfăcură rucsacul; în el găsiră un colţ de pâine şi o bucată bună de şuncă. Johnny hotărî:

– Dick, dumneata îi duci armele, iar eu proviziile. Ştii că sufăr de astmă.

Fără să spună nimic, Dick îşi atârnă în silă de umăr cea de-a doua arma. Johnny puse pâinea şi şunca în rucsacul lui, apoi porniră grăbiţi mai departe spre nord.

Curând, Johnny şi Dick ajunseră la fâşia de pământ. În faţa lor se înălţa aproape vertical limba unui gheţar, iar în dreapta ţărmul era scăldat de apa curată a unui ochi de mare. Aveai de ales: ori să încerci să te caţeri pe gheţar, ori să te întorci înapoi. Dar cum să te întorci înapoi între gheţuri… acolo unde se răceşte trupul lui Coogly?

„Linşajul e bun când spânzuri tu pe cineva – bombănea Johnny. Când însă îţi vine ţie rândul, nu mai este aşa de plăcut”…

Daca nu vor izbuti să se caţere pe acest zid de gheaţă, vor trebui să-şi ia rămas bun de la viaţă, şi asta cât de curind.

Deodată, Johnny zări în peretele gheţarului o crăpătură îngustă:

– Dick! Suntem salvaţi! strigă el.

– Nu văd cum, îi răspunse Dick.

– O crăpătură! Uite o crăpătură!

– Să încercam, răspunse flegmatic Dick.

Ei porniră să se caţere pe povârnişul gheţarului, dai urcuşul nu era deloc uşor. De câteva ori lunecară şi rostogoliră înapoi jos. Johnny îşi blestemă lipsa de prevedere: ce bine i-ar îi prins acum cuţitul rămas înfipt ta trupul lui Coogly. Spre norocul lor, şi Dick avea un cuţit. Tăind trepte în gheţă şi sprijinindu-se unul pe altul, jupuindu-şi degetele şi rupându-şi unghiile de la mâini, ei ajunseră, în sfârşit, la crăpătura pe care o văzuseră de jos.

– Înainte, bătrâne, că acum ajungem pe insulă, rosti vesel Johnny, însufleţit de o nouă speranţă.

– Ei, şi ce dacă ajungem? îl răspunse Dick acru. Nu uita că avem de făcut aproape două sute de kilometri de drum pe gheaţă, iar ca provizii – un colţ de pâine şi o bucată de slănină!

– Nu-ţi pierde firea, Dick, îl încurajă Johnny. Madam Banurahia, prezicătoarea indiană, mi-a prezis că o să mor în patul meu. Cât eşti cu mine deci, nu te ameninţă nimic. Dumneata faci cum vrei, eu însă mă încred în această prezicătoare.

– În cazul ăsta, răspunse calm Dick, sunt sigur că pe cupola de gheaţă a acestei insule vom găsi neapărat un pat dublu cu plăpumi de puf.

– Nu pot să sufăr oamenii neserioşi! Dumneata le iei pe toate în glumă…

– În schimb eu nu pot suferi oamenii care vorbesc prostii, când nu mi-e capul la ele. Dick îşi muşcă buza. N-ar fi trebuit să-i răspundă astfel şefului. Îşi îndreptă ochii în altă parte şi rosti pe un ton ce voia să fie împăciuitor: lasă, Johnny, să nu ne certăm! Uite că se vede şi cerul…

Prefăcându-se că nu observă nesinceritatea vorbelor lui de împăciuire, Johnny începu să filosofeze

– E un proverb care spune că cerul nu-l mai mare decât o pielicică de oaie. Cred şi eu. Uite, noi nu-l vedem nici cât o palmă.

Umblară mult timp prin trecătoarea în care răspundea crăpătura gheţarului. Părea că-i fără sfârşit. Dar iată că pe versantul de nord se zări ceva ce semăna cu o potecă făcută de oameni. Începură din nou să se caţere pe povârnişul de gheaţa, dar nimeriră într-o alta trecătoare, mai adâncă mai îngustă, cu pereţi de gheaţă absolut verticali.

Dick se lăsă greoi Jos pe zăpadă.

– Punct, spuse el cu glas răguşit. Să ne împuşcăm… Atâta ne-a mai rămas.

Johnny era cât p-aci să-l înjure. Se gândi însă că rezerva de provizii abia putea să ajungă pentru un singur om şi răspunse pe acelaşi ton:

– Ai dreptate. Blestemată fie viaţa noastră!

Încet, scoase din buzunar revolverul şi înainte ca Dick să poată face vreo mişcare, Johnny Norocosul îi descărcă un glonte între ochi; nici nu se uită la trupul care se rostogoli de pe povârniş.

Johnny băgă calm revolverul la loc în buzunar, scoase din sac bucata de şuncă şi pâinea, le împărţi în patru: o parte o mâncă, iar restul le puse bine. Acum era asigurat pentru trei zile. La urma urmei Dick îşi hotărâse singur soarta, iar el, Johnny, n~a făcut altceva decât să-i îndeplinească dorinţa.

Johnny porni de-a lungul trecătoarei. Al dracului de greu e să umbli pe zăpadă cu crustă! Pojghiţa de deasupra nu suportă greutatea corpului, şi picioarele ţi se înfundă în zăpada moale; ba uneori intri până la brâu. Ajuns cu multă trudă pe o creastă de gheaţă, porni de-a lungul ei, dar aluneca mereu, aşa că începu din nou că frământe zăpada şi să se târască pe brânci… Astfel înainta Johnny până simţi că-l părăsesc de tot puterile, inima îi bătea surd şi inegal. Fruntea i se acoperise cu sudoare, iar când împinse cascheta pe ceafă, începu să-i îngheţe faţa, şi îndeosebi fruntea şi nasul. I se tăia răsuflarea, pieptul începuse să-i hârâie. Sleit de puteri, Johnny se prăbuşi în zăpadă.

PE URMELE LOR

Trecuseră câteva ceasuri şi cei trei, Johnny, pilotul şi Coogly, nu se mai întorceau… Deodată, vântul aduse un zgomot ca un pocnet de împuşcătură, dar atât de îndepărtat încât abia-l putuseră distinge în zgomotul gheţurilor ce se ciocneau. Ben Ghimpele spuse;

– Ptiu, drace! Să ştii c-au întîlnit… asta… cum îi zice?…

Vreun bou dintr-ăla.. O să se sature de carne şi-o să plece mai departe fără noi.

Din toate părţile se auziră exclamaţii furioase:

– Ce tot îndrugi! Dar Coogly? Crezi că Coogly îi lasă?! Coogly e un băiat cumsecade!

– Eu ştiu? îşi exprimă îndoiala Ben Ghimpele. La el, la Bambina o fi fost băiat cumsecade. Dar aici nu-i Bambina, e Arctica! Acolo flămânzii veneau la dugheana lui Tony Coogly, iar el le dădea să mănânce şi să bea. Desigur, nu în pagubă. Aici însă chiar el, Coogly, este flămând şi, după cum se ştie, în Oceanul îngheţat nu exista niciun bar. Cu foamea nu-i glumit…

– S-ar putea să ai dreptate, bombăni Taurul Roşu, eu înşă am încredere în Tony.

– E frig al dracului, măi băieţi! căulâ Mathias Dirck schimbe vorba. Am citit odată că în aceste regiuni poţi întâlni lemne plutitoare. Le iau curenţii de pe ţărmurile Asiei şi le arunca naiba ştie unde pe mal.

– Da, aşa e, mi-aduc aminte! interveni Samuel Butoiul. Am citit şi eu în "Oglinda Bambinei"... "Milioane sub cerul liber", aşa-i zicea articolului.

– Unde-s? Ce milioane?! îl întrerupse Taurul Roşu. Noi îngheţăm pe mizerabila asta de insulă, iar din toate milioanele alea nu văd nicio surcică. Şi zău că n-ar fi rău să ne mai încălzim şi noi puţin ciolanele.

Mathias Dirck se scărpina după ureche:

– Cine ştie unde se aflã aceste lemne plutitoare… rosti el dus pe gânduri. Poate chiar aici, sub noi, numai că totul e acoperit de gheaţa asta blestemată, şi n-ai cum să vezi. De-am fi avut un topor măcar… am fi putut încerca…

– Ce să încerci! se încruntă Ben Ghimpele. E bine să încerci un vin bun sau nişte potârnichi, dar aici e atât de frig, că nici cel mai tare gin nu te poate încălzi. Ia, băieţi, cui i-a mai rămas ceva în bidon?

Taural Roşu îi întinse bidonul şi spuse:

– Ia o înghiţitură, dar cu milă. N-o să-l putem umple aşa curând…

– Ştiţi, băieţi, începu Emerson Knood, un om uscăţiv, care semăna cu un gâscan bătrân, eu aş trage la sorţi care din noi să se întoarcă înapoi la avion după benzină, care să caute lemne plutitoare, care să aprindă un foc. Şi ne-am mai încălzi puţin până se întoarce stăpânul nostru cu nişte carne… De altfel, mai ştii, poate avem noroc să se apropie vreun urs de focşorul nostru. Totul, băieţi, e să tragi la sorţi!

– Iar căciula cu chibriturile s-o ţii tu, nu-i aşa? îl întrebă batjocoritor Rob Hutchinson. Nu, frăţioare! De când m-am curăţat de bani în spelunca ta, nu mai joc cărţi cu tine şi nici nu trag la sorţi.

Se iscă ceartă, dai Taurul Roşu întrerupse orice discuţie.

– Lăsaţi gura! Şi, până nu îngheţaţi de tot, mişcaţi-vă! Ce să mai umblăm după cai morţi! Mai bine s-o luăm pe urmele Norocosului! Dacă au împuşcat ceva, apoi trebuie să-i ajungem până nu mănâncă toată carnea! Iar de foc, să aibă ei grijă… După contract e dator să ne dea de toate!

Bandiţii se ridicară în silă şi, poticnindu-se într-una, porniră spre nord. Pe Taurul Roşu îl chinuiau gânduri negre. Naiba l-a adus aici? Ce-i strica lui să stea acum la căldură cu pipa în gură şi să citească în ziar despre nişte idioţi care se plimbă prin Arctica?… Oricum, Taurul Roşu era bine cunoscut şi stimat în toată regiunea… Şi ce viaţă ducea el! Până şi guvernatorul în persoană s-a lefterit într-o zi jucând cărţi la „Valetul de cupă”. Şi tot ce pierdeau clienţii intra în buzunarele lui. Începuse chiar să-şi pună câte ceva deoparte pentru bătrâneţe; strânsese un capital frumuşel, că doar ban la ban trage. Şi astăzi, umblă flămând şi îngheţat cu toţi răpciugoşii ăştia prin pustiul de gheaţă. Dar, de fapt, de ce răpciugoşi? Până de curând erau şi ei cetăţeni foarte

stimaţi la ei acasă. Alegători, contribuabili... Niciunul din ei n-a fost vreodată bănuit de atitudine neloială faţă de guvernul Moniei. Fiecare avea o afacere onorabilă care-i aducea venituri grase... Da: li s-a urât cu binele şi i-a împins dracul sa plece în Arctica! Tot Norocosul e de vina, cu blestemaţii lui munţi de aur... Cum o să-l încasezi pe Johnny dacă o mierleşte şi n-ai nici un document scris în ce priveşte plata suplimentară? Să mai ai de-a face cu dugheana asta de "Societate pentru explorări îndepărtate" I...

Tot mergând pe urmele de paşi, de-a lungul promontoriului, dădură peste cadavrul lui Coogly Tăcuţi, bandiţii încunjurară corpul celui ucis. Taurul Roşu se aplecă să-i asculte inima, dar se vedea că totul e de prisos. Din pieptul cadavrului înţepenit, culcat pe partea dreapta, ieşea mânerul unui cuţit.

– Iată-ţi boul moscat! spuse Samuel Butoiul.

– Mda, nu prea e aceeaşi carne... mormăi şi Ben Ghimpele.

Deodată Taurul Roşu ridică mâinile spre cer şi începu să strige, ameninţând cu puşca:

– Ei, stai că-ţi arătam noi! Drept ce ne-ai luat: oameni de culoare ori niscai amărâţi de muncitori de care stăpânii pot să-şi bată joc cum vor?! Noi suntem cetăţenii unui stat democrat! Apoi, băieţi, să punem imediat mâna pe scârnăvia aia de Johnny şi să-l judecam! Cu mâna mea îl curăţ! Şi mai rosti o serie de înjurături murdare cu neputinţă de reprodus.

– Nici pe pramatia aia de aviator nu-l iert, că numai el ne-a băga! în bucluc! strigă Samuel Butoiul.

– Ascultaţi băieţi. Ştiţi ce cred eu? sâsâi şi slăbănogul Emerson Knood lungindu-şi gâtul lui de gâscan. Eu cred că dinadins au făcut totul! Poate că nici nu există Oraşul Subteran, ci pur şi simplu toată afacerea e piraterie! Şi dacă nu le-a ieşit nimic cu vaporul ăla sovietic, ce şi-au făcut socoteala: ca să nu ne mai plătească nimic, ne-au

adus aici şi ne-au lăsat în voia soartei, iar ei şi-au luat tălpăşiţa.

– Moarte lui Johnny roşcovanul! începu să urle Taurul Roşu. După mine, băieţi!

Şi, furioşi, se repeziră toţi mai departe, pe urmele proaspete de paşi.

UN ROBINSON POLAR

Lăsându-l în urmă pe "Dniepr", Solnţev ridică maşina în stratosferă şi o lăsă pe Nadea să conducă.

Până în prezent am mers aproape tot timpul în linie dreaptă, îi spuse el lui Irinin. Acum ajutorul meu va face câteva evoluţii mai complicate, pentru ca dumneata, comisarul guvernului nostru, să poţi vedea tot ce poate "Svietoliotul" nostru în cele mai complicate situaţii. Solnţev se uită la toată lumea şi zâmbi: vă rog, tovarăşi, să vă ţineţi mai bine de fotolii... Câtva timp "Svietoliot" va evolua într-un cerc închis, fără să se îndepărteze de "Mafusail". Am impresia că ar trebui să-i dăm ceva mai multă atenţie acestui vas-pirat. Trebuie să aflăm ce au ei de gând să facă. Am să te rog, Ustin Petrovici, să nu părăseşti "radioochiul" şi să urmăreşti cu atenţie orice mişcare, iar eu am să mă ocup de acest aparat.

Solnţev apasă pe un buton. Din perete ieşi o cutie care au se deosebea cu nimic de cutia unui aparat obişnuit de radio.

– Asta-i pelengatorul[1] nu-i aşa? întrebă Irinin. Ce vrei să reperezi?

Solnţev îşi puse casca.

– Sunt sigur că "Mafusail" menţine o legătură radiofonică permanentă, fie cu stăpânii lui din Monia, fie cu Oraşul Subteran, spre care probabil se şi îndreaptă.

---

1 Pelengator – aparat radar cu ajutorul căruia se poate determina un punct în spaţiu

Voi încerca sa stabilesc direcţia din care sosesc semnalele destinate piraţilor. Asta ne va ajuta să găsim insula misterioasa.

Câteva minute tăcerea domni în cabină.

„Sviotoliotul” ba se ridica brusc în sus, ba cădea ca o piatra până atingea aproape gheaţa şi din nou, cu iuţeala unui proiectil de artilerie, se înălţa spre cer. Apoi ori făcea un viraj brusc – atunci toţi erau împinşi cu putere spre pereţii cabinei – ori se dădea peste cap în luping, de socotea Ustin Petrovici că i-a sunat ceasul din urma. Solnţev, de parcă nimic nu se întâmpla, mânuia atent pelengatorul şi asta îl făcea pe Râbnikov se se uite iarăşi pe ecranul radioochiului.

El văzu că siluetele negre, oamenii care se agitau pe gheaţa în jurul lui „Mafusail”, căpătând probabil vreun ordin, s-au întors în graba pe bordul vaporului. Deasupra lui "Mafusail" ridica un nor gros de fum, în cazanele lui începe deci să se urce presiunea.

– Aha, i-am prins! rosti Solnţev satisfăcut, şi însemnă ceva pe hartă.

Puţin mai târziu, Ustin Petrovici strigă:

– Un avion de pe vas se pregăteşte de plecare!

El observase că mai mulţi oameni se apropie de avionul care se găsea la pupa vaporului şi se urcă în el. Peste puţin, o catapultă aruncă avionul de pe vas şi acesta îşi lua zborul.

Solnţev transmise un ordin prin telefonul legat de cabina pilotului. „Svietoliotul” rămase suspendat în aer la o înălţime de aproximativ doisprezece kilometri.

Comandantul se apropie de ecran în momentul când avionul piraţilor se rotea deasupra lui "Dniepr". Toţi priveau îngrijoraţi: oare piraţii au de gând să atace vasul sovietic din avion?

– Lev Leonidovici! rosti emoţionat Irinin. Trebuie să intervenim!

Dar avionul se şi îndepărtase de "Dniepr" pornind spre

nord. Probabil că i-o lua vaporului înainte,

– Să spună cineva ca n-avem noroc, începu Solnţev să râdă, după ce-i trecu îngrijorarea. N-am greşit în presupunerile mele. "Mafusaii" a menţinut aproape tot timpul comunicaţia cu un post de radio mai la nord de noi. Am izbutit să-l reperez. Şi avionul văd că a luat aceeaşi direcţie... Aşadar, înainte spre nord. Să vedem ce se petrece pe-acolo,

(continuare în numărul viitor)

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU